

Arrest

nr. 99 647 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN HEE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 13 november 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 18 november 2005.

Op 24 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 maart 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 3 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 mei 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 maart 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 6 juli 2012 geeft de arts-attaché zijn advies.

Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.09.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoeker. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 06.07.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.
(...).”*

Op 19 juli 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt op 26 juli 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de tweede bestreden beslissing:

“(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

“(...) 11.1. Eerste Middel

Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet Schending Materiële motiveringsverplichting Schending artikel 3 EVRM

11.1.1. In de bestreden beslissing leest men:

“(...).”

11.1.2. In de thans bestreden beslissing wordt het argument van verzoekende partij dat zij niet terug kan reizen naar Rusland, gezien zij hier medisch niet toe in staat was, zoals genotuleerd door dokter Opperman (Cf. medische getuigschrift dd. 25 augustus 2009 zoals ingediend bij de aanvraag tot medische regularisatie dd. 3 april 2009 en nogmaals in stukken als Stuk 3), volledig te niet gedaan door de stelling dat zij wel kan reizen.

Daarnaast stelt de arts-attaché in zijn beslissing dat hij er vanuit gaat dat, aangezien de laatste medische gegevens dateren van 2,5 jaar geleden, de aandoening behandeld en genezen is. Nochtans blijkt ook uit de aanvraag tot medische regularisatie dd. 3 april 2009 dat verzoekende partij LEVENSLANGE opvolging en ambulante zorgen nodig heeft (Cf. Stuk 3).

Dergelijk manier van handelen en redeneren kan uiteraard niet getolereerd worden. Het werd aan verzoekende partij uitdrukkelijk afgeraden te reizen waarop verwerende partij doodleuk stelt dat zij dit toch zou mogen. Bovendien werd er letterlijk in het medisch certificaat weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan levenslange opvolging en ambulante zorgen.

De manier waarop de verwerende partij alles naar zijn hand zet door zelfs een doktersadvies links te laten liggen, valt gewoon niet te begrijpen door de verzoekende partij.

In die zin is de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden

11.1.3. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Rusland terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

Deze motivering komt vooreerst helemaal niet toe aan de stelling van verzoekende partij dat deze specialistische zorgen absoluut financieel ontoegankelijk zijn.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Rusland de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

11.1.4. Verder het gebrek aan een adequate behandeling in Rusland, maakt een schending van artikel 3 EVRM uit.

In dit geval zou de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing dan ook een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij bekritiseert het feit dat in de ambtenaar-geneesheer stelt dat vanuit medisch oogpunt geen bezwaren bestaan tegen zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, terwijl de door hem geraadpleegde geneesheer, in het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen gevoegde medisch getuigschrift d.d. 25 augustus 2009 verklaarde dat hij niet kan reizen.

Daarnaast is hij van mening dat de ambtenaar-geneesheer, niet kon hebben geoordeeld dat verzoeker reeds genezen kon worden geacht, op grond van het feit dat de laatste gevoegde medische getuigschriften reeds 2,5 jaar oud waren op het moment dat zijn aanvraag werd beoordeeld, omdat in het bij de aanvraag gevoegd medisch getuigschrift d.d. 3 april 2009 werd verklaard dat hij levenslange opvolging en ambulante zorgen nodig heeft.

Hij meent dat verwerende partij "alles naar zijn hand zet" en besluit tot een schending van de materiële motiveringplicht.

Bovendien stelt hij dat adequate medische zorgen voor hem om financiële redenen niet toegankelijk zijn. Hij meent dat de materiële motiveringplicht is geschonden omdat uit de thans bestreden beslissing niet blijkt dat de nodige medische zorgen beschikbaar en voor hem toegankelijk zijn. Daaruit leidt hij bovendien de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens af in het geval van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies d.d. 6 juli 2009 verklaarde dat uit het door verzoeker voorgelegde dossier niet blijkt dat hij lijdt aan een actuele aandoening die risico inhoudt op zijn fysieke leven of integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het geval er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer was niet in staat om een actuele aandoening vast te stellen omdat het meest recente bij de aanvraag gevoegde medisch getuigschrift op het moment van de behandeling van de aanvraag reeds 2,5 jaar oud was.

Hij verklaart dat gezien verzoeker sindsdien geen bijkomende informatie heeft bezorgd, waaruit zou blijken dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, hij ervan uit gaat dat de ingeroepen aandoening reeds behandeld en genezen is.

Verzoekers argument waarbij hij stelt dat in het medisch getuigschrift d.d. 3 april 2009 nochtans werd verklaard dat hij levenslange opvolging en ambulante zorgen nodig heeft, doet hier geen afbreuk aan.

Ten eerste kan uit de diagnose dat hij levenslange opvolging en ambulante zorgen nodig heeft niet worden afgeleid dat hij ook leidt aan een levenslange aandoening die risico inhoudt op zijn fysieke leven of integriteit, of een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het geval er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Bovendien begaat verzoeker zelf een onzorgvuldigheid door, indien hij van mening is dat hij aanspraak maakt op een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat hij voldoet aan de voorwaarden zoals die door artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hieraan worden gesteld, de verwerende partij geen actuele bewijzen te leveren waaruit blijkt dat dat hij zich in de door artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vooropgestelde omstandigheden bevindt.

Verwerende partij heeft in dat verband te wijzen op de rechtspraak van de Raad, die luidt als volgt:

" (...) het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer." (RW, 11 januari 2012, nr. 73.032)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringplicht is de Raad immers niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (cf. RW 29 maart 2012, nr. 78 303)

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op grond van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijzen tot haar besluit is gekomen.

Bovendien is het, in het licht van het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker niet lijdt aan een actuele aandoening, ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat hij in staat is om te reizen.

Verwerende partij wenst erop te wijzen dat de tegenovergestelde diagnose die werd geleverd door de geneesheer die door verzoeker werd geraadpleegd, eveneens dateert van 25 augustus 2009.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft verwerende partij de eer de eer erop te wijzen dat verzoeker zijn beweringen dat hij

een reëel risico loopt op de schending van deze bepaling niet staft met concrete elementen die op zijn specifieke situatie van toepassing zijn.

Ten eerste heeft verwerende partij de eer te herhalen dat uit het bovenstaande blijkt dat hij niet heeft aangetoond dat hij aan een actuele aandoening lijdt in de zin van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en dus in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet is immers gebaseerd op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat:

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Bovendien volstaat de loutere verklaring dat verzoeker om financiële redenen geen toegang heeft tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst niet om zich dienstig op een schending van die verdragsbepaling te kunnen beroepen. Door zijn stelling niet met concrete bewijzen te onderbouwen werpt hij namelijk louter de eventualiteit van een dergelijke schending op. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad dient hij echter te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

"Dat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (RVV nr. 25.952, 10 april 2009; RvS 14 maart 2002, nr. 104. 674)

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvV 20 februari 2012, nr. 75.472; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Gezien overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de eerste plaats vereist dat de aandoening levensbedreigend is omwille van de kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (cf. EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008; EHRM, D. t. Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997), diende verwerende partij in casu ten slotte niet over te gaan tot een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, zodat de materiële motiveringsplicht ook op dit vlak niet geschonden kan worden geacht.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

Verzoeker meent dat het argument dat hij niet terug kan reizen naar Rusland, zoals vastgesteld in het medisch attest van 25 augustus 2009, zonder meer van tafel geveegd wordt. De redenering van de

ambtenaar-geneesheer dat de aandoening genezen is omdat de laatste medische gegevens dateren van twee en een half jaar geleden, kan verzoeker niet volgen omdat in het door hem voorgelegde medisch attest werd aangegeven dat hij levenslange opvolging en ambulante zorgen nodig heeft. De verwerende partij heeft volgens verzoeker het doktersadvies van de behandelende arts links laten liggen. Verder meent verzoeker tevens dat hij steeds duidelijk heeft gemaakt dat hij niet terug kan keren naar Rusland omdat daar geen adequate zorg aanwezig en beschikbaar is en omdat de specialistische zorgen financieel ontoegankelijk zijn voor hem, hierop wordt volgens verzoeker niet geantwoord in de bestreden beslissing.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de beslissing werd gevoegd en er deel van uitmaakt, vermeldt het volgende:

“(…)

- Verwijzend naar het overzicht van afspraken van het AZ (...) blijkt dat betrokkene in de periode juli 2007 – mei 2009 regelmatige afspraken had met psychotherapeut J.S.

- Verwijzend naar de verklaring van arbeidsonderbreking d.d. 25/02/2009 van dr. S.H., psychiatrie, blijkt dat betrokkene werd opgenomen van 30/06/2007 tot 02/07/2007.

- Verwijzend naar het medische attest dd. 25/08/2009, van dr. T. O., psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom met paranoïde randpsychotische decompensatie, waarvoor behandeling met niet-gepreciseerde antipsychotica, antidepressiva en anxiolytica). Psychiatrische en psychotherapeutisch opvolging is noodzakelijk.

- Verwijzend naar het voorschrift d.d. 19/03/2009 van dr. M.P., huisarts, blijkt dat aan betrokkene Befact Forte (vitamine B-complex), Efexor (venlafaxine= antidepressivum), Tranxene (ciorazepaat= anxiolyticum/sedativum) en Xanax (alprazolam = anxiolyticum/sedativum) werden voorgeschreven.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 46-jarige man uit Rusland lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom met paranoïde randpsychotische decompensatie waardoor hij medicamenteus behandeld wordt. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van > 2,5 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en genezen is.

(…).”

In de bestreden beslissing wordt volgende conclusie van de ambtenaar-geneesheer overgenomen:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland.”

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de laatste medische informatie die verzoeker verstrekt heeft, dateert van tweeëneenhalf jaar geleden. Verzoeker betwist dit geenszins. Het lijkt niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om, steunend op het advies van de ambtenaar-geneesheer, te oordelen dat er bijgevolg geen actuele aandoening is.

Verzoeker poogt dit oordeel te weerleggen door erop te wijzen dat in de medische attesten van tweeëneenhalf jaar geleden werd aangegeven dat hij levenslange opvolging en ambulante zorgen nodig heeft. De omstandigheid dat er levenslange opvolging en ambulante zorgen nodig zijn, lijkt echter niet uit te sluiten dat de medische toestand van een persoon gedurende een tijdspanne van tweeëneenhalf jaar kan wijzigen, minstens niet identiek meer is aan de toestand van tweeëneenhalf jaar geleden. In het kader van een aanvraag op grond van medische elementen, komt het aan de aanvrager zelf toe om informatie inzake zijn gezondheidstoestand mee te delen aan de verwerende partij. Verzoeker ontkent niet dat hij gedurende tweeëneenhalf jaar geen informatie meer heeft meegedeeld inzake zijn aandoening, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat er wordt geoordeeld dat er geen sprake is van een actuele aandoening.

Voor wat betreft de mogelijkheid te reizen voor verzoeker en de aanwezigheid en beschikbaarheid van behandeling in het land van herkomst, wordt herhaald dat de laatste informatie over verzoekers medische toestand maar ook over de mogelijkheid tot reizen en de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, dateert van meer dan tweeëneenhalf jaar geleden. De *in casu* terechte conclusie dat

er geen sprake is van een actuele aandoening brengt mee dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij er belang bij heeft om aan te voeren dat in de beslissing niet is weergegeven of hij kan reizen naar Rusland en er in Rusland adequate zorg aanwezig en beschikbaar is.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wordt opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat de uitwijzing van een zieke persoon naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, dergelijke beslissing onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken. Verzoeker legt in dit verband opnieuw het medisch attest voor van 25 augustus 2009. Er wordt herhaald dat in de eerste bestreden beslissing werd vastgesteld dat er geen sprake is van een actuele aandoening en er wordt op gewezen dat verzoeker ook nu geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou blijken dat hij momenteel een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“ Tweede middel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandelingen)

11.2.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“(…)”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite

geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.³ Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

II.2.2. Dus de motivering moet afdoende zijn op zicht van de beslissing zelf: ze moet voldoende zijn om eventueel een zinvol beroep te kunnen instellen, voldoende om zich ten aanzien van de motieven te kunnen verdedigen. Die vaststelling bepaalt of er schending van de uitdrukkelijke motiveringswet is of niet.

Zo komt tot uiting de band tussen de verplichting tot motivering (de externe legaliteit) en tussen de verplichting van aanwezigheid van deugdelijke motieven (de interne legaliteit): de naleving van de uitdrukkelijke motivering vergemakkelijkt voor de verzoekende partij de controle op de naleving van de materiële motivering.

In die zin meent de verzoekende partij dat de formele motivering geschonden is, aangezien de beslissing zelf voortdurend over de 'ziekte' handelt, en nergens uit de thans bestreden beslissing blijkt over welke 'ziekte' het juist gaat. Verzoekende partij moet al het doktersadvies van verwerende partij lezen om iets te kunnen begrijpen van de thans bestreden beslissing.

Dergelijke manier van besluitvorming is misschien mogelijk in de ontvankelijkheidsfase, waar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet het expliciet mogelijk maakt een aanvraag onontvankelijk te verklaren met verwijzing naar het doktersadvies van verwerende partij. In die zin kan artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd worden als een afwijking op artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

In de gegrondheidsfase, quod in casu, is dergelijk artikel in de Vreemdelingenwet niet voorzien. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dienen in casu dus ten volle hun uitwerking te vinden. In die zin dient dan ook te worden vastgesteld dat het in casu niet volstaat dat de bestreden beslissing een standaardmotivering hanteert en voor elke verduidelijking naar een "bijlage" verwijst, zonder dewelke de bestreden beslissing volstrekt onbegrijpelijk blijft.

II.2.3. De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'de ziekte'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals het posttraumatisch stresssyndroom met paranoïde randpsychotische decompensatie zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 3 april 2009.

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. 11.1), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift ongegrond te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande reden heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hierbij stelt hij dat uit de thans bestreden beslissing niet blijkt aan welke ziekte hij lijdt, maar hij om dit te begrijpen beroep moet doen op de bij de thans bestreden beslissing gevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 6 juli 2012. Hij meent dat overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voor de formele motivering van de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet kan worden verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Hij meent dat hij niet is staat is om met zekerheid te weten dat de thans bestreden beslissing handelt over zijn aandoening.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het daarbij gevoegd advies dat de ambtenaar-geneesheer d.d. 6 juli 2012 verleende advies omtrent het door hem neergelegde dossier. Bovendien vermeldt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk verzoekers naam en de datum waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die tot de thans bestreden beslissing aanleiding heeft gegeven, werd ingediend.

Derhalve kan verweerder niet worden gevolgd wanneer hij stelt dat hij niet met zekerheid kan weten dat de thans bestreden beslissing van verwerende partij d.d. 19 juli 2012 betrekking heeft op "de ziekte" zoals deze werd geëvalueerd en omschreven door de ambtenaar-geneesheer d.d. 6 juli 2012.

Voor het overige heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing' ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466r RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV 25 januari 2012, nr. 73 906)

De bestreden beslissing moet hierbij duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker niet aangetoond heeft te lijden aan een actuele aandoening die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling indien deze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd.

In het licht van het bovenstaande, maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Het tweede middel is ongegrond. (...)"

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsmachtiging toe te staan op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden om welke ziekte het gaat, wordt erop gewezen dat in het advies

van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, wel degelijk op gedetailleerde wijze wordt vermeld aan welke aandoeningen verzoeker lijdt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt en dat werd bijgevoegd, blijkt dat rekening werd gehouden met alle medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker ontkent dit niet. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET